

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupeného Mgr. Josefem Bartuskem, advokátem se sídlem Ostrava, tř. 28. října 108, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 209/2004 - 17 ze dne 21. 6. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Josefu Bartuskovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce po právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-3205/VL-10-08-2004, ze dne 16. 11. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, zamítl-li žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Do ČR přicestoval stěžovatel na základě osmnáctidenního víza. Po příjezdu zde žil a pracoval, dokud nebyl dne 27. 10. 2004 zadržen příslušníky policie a za porušení předpisů o pobytu cizinců na území ČR nebylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Žádost o udělení azylu podal stěžovatel s cílem tomuto vyhoštění se vyhnout, ačkoli ji mohl podat již dříve.

Dle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatek podkladů k tomu, aby zjistil úplně skutkový stav a aby mohl posoudit důvodnost podané žádosti o azyl. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí stěžovatele zabýval odpovědně a svědomitě a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy pohovoru se stěžovatelem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o pohovoru, případně navrhl jeho doplnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Z uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel tvrdí porušení předpisů o řízení správním orgánem, konkrétně ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný podle stěžovatele nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Dále má stěžovatel za to, že důkazy, které si správní orgán pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné, čímž opět porušil ust. § 32 odst. 1, jakož i § 34 odst. 1 správního řádu, a nemohl tudíž správně posoudit pro rozhodnutí podstatné otázky skutkové a právní. Rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně.

V zemi původu má stěžovatel s manželkou problémy s orgánem státní správy, konkrétně se starostou, který sexuálně obtěžoval manželku stěžovatele. Následně byli oba propuštěni z práce. Na policii nemá smysl se obracet, neboť ta tyto poměry nejen trpí, ale i přímo podporuje.

V dalším textu stížnosti se stěžovatel odvolává na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě, konkrétně na čl. 53, podle kterého se může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování, ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory, a v konečném součtu pak mohou vyvolat efekt, který může opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě, a čl. 43, podle něhož se opodstatněné obavy z pronásledování nemusejí nutně zakládat na vlastních zkušenostech žadatele. To, co se stalo jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny, může totiž dokládat, že jeho obavy jsou opodstatněné. Současně stěžovatel požádal, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

V doplnění takto formulované kasační stížnosti ustanoveným advokátem se stěžovatel dovolává stížního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovateli hrozí v zemi původu pronásledování ze strany zaměstnavatelů a úřadů. Stěžovatel má obavy o svůj život a zdraví, neboť mu zde hrozí ublížení ze strany lidí, které si úřady a zaměstnavatelé najímají na špinavou práci. Má za to, že je pronásledován z politických důvodů, jelikož jeho pronásledování je na bohaté Ukrajině především politickým problémem, kdy vládnoucí vrstvy

si rozdělují bohatství mezi sebou a na ostatní lidi nedbají. Nedovedou vytvořit podmínky pro spokojený život ostatních. Stěžovatel si proto potřebuje legalizovat pobyt v České republice, kde jemu ani jeho manželce pronásledování nehrozí.

V případě návratu na Ukrajinu by bylo pro stěžovatele a jeho manželku obtížné získat prostředky obživy, neboť z obavy před pronásledováním by byli nuceni neustále měnit místo pobytu a nemohli by pracovat ani příležitostně.

Z uvedených důvodů žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 9. 2. 2006 popřel oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti proto odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu uplatněných stížných bodů, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu přitom zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žádost o udělení azylu stěžovatel podal dne 3. 11. 2004. Za důvod žádosti označil ztrátu zaměstnání své manželky a následně i své vlastní v důsledku sexuálního obtěžování manželky ze strany starosty města. Manželka stěžovatele pracovala v kanceláři starosty. Ten ji začal sexuálně obtěžovat, až její manželka jednou udeřila do tváře. V říjnu 2003 byla propuštěna. V polovině listopadu byl propuštěn i stěžovatel v důsledku snižování stavu. Domnívá se, že i zde existuje souvislost mezi jeho propuštěním a osobou starosty. Se stížností se nikam neobraceli, neboť se domnívali, že by to nemělo smysl. Z důvodu nastalých existenčních problémů prodali byt a v březnu 2004 odjeli do ČR i s manželčiným synem. O azyl žádá stěžovatel, protože mu bylo uděleno správní vyhoštění. Pohovor k žádosti byl se stěžovatelem proveden v přijímacím středisku V. L. dne 12. 11. 2004 s jeho souhlasem v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Zde nad rámec žádosti uvedl, že původně s manželkou zvažovali přestěhování do jiného města, vzhledem k ekologické zátěži města, v němž žili, by však výtěžek z prodeje jejich bytu byl velmi nízký. Na radu přátel se proto rozhodli odcestovat do ČR. Doklady jim zajistila Lvovská firma, která rovněž slíbila zajistit pracovní povolení, šlo však o podvod. Po vypršení platnosti víza pobýval stěžovatel na území ČR nelegálně a příležitostně pracoval.

O stížných námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel předně konstantně namítá porušení ustanovení správního řádu žalovaným, tyto však stejně konstantně žádným způsobem neodůvodňuje ani nespecifikuje v čem konkrétně spatřuje nedostatky skutkových zjištění, resp. právního posouzení věci správním orgánem.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založena žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který byl se stěžovatelem proveden, jakož i předávací protokol cizince, který projevil úmysl požádat o azyl na území ČR vystavený Oddělením cizinecké policie Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Frýdek-Místek. Z uvedených listin zřetelně vyplývá, že žádost o udělení azylu na území ČR podal stěžovatel poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění s cílem

se tomuto vyhnout, ačkoli mohl požádat o udělení azylu dříve [ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu]. Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že tento se porušení stěžovatelem označených ustanovení správního řádu nedopustil. Výpovědi samotného stěžovatele ve správním řízení a podklady zajištěné správním orgánem představovaly potřebné podklady pro rozhodnutí a žalovaný tak dostal své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu). Lze také konstatovat, že správní orgán použil k dokazování prostředků, které nepochybně vedly ke zjištění, resp. objasnění skutečného stavu věci a které jsou v souladu se zákony, resp. byly zákonným způsobem získány a provedeny. Nedošlo tedy ani k porušení § 34 odst. 1 správního řádu. Po ověření, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony, orgánem k přijetí takového rozhodnutí příslušným a že obsahuje předepsané náležitosti, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani námitce porušení § 46, resp. § 3 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelem tvrzený důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není naplněn.

Co se týká odkazu na články Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, není z kasační stížnosti zřejmé, jaké „záporné faktory“ či zkušenosti dalších osob má stěžovatel na mysli, a jakým způsobem by tedy měly citované články dopadat na konkrétní případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto k těmto odkazům nepřihlížel.

Pokud jde o doplnění kasační stížnosti ustanoveným advokátem, jsou skutečnosti zde uváděné z převážné části bez vztahu k projednávané věci (ohrožení života a zdraví stěžovatele), zčásti opakuje azylově irelevantní důvody sdělené stěžovatelem již v průběhu správního řízení (potřeba legalizace pobytu na území ČR, ekonomické důvody). K prvně jmenovaným skutečnostem Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlížel; co se týká posléze uvedených, odkazuje na svou ustálenou judikaturu, např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz; rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, [Sb. NSS 397/2004](http://www.nssoud.cz), resp. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 2000 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu